

Κ. Ι. ΒΑΡΝΑΛΗΣ

ΔΙΣΤΙΧΑ ΤΗΣ ΦΡΥΝΗΣ

Τ' ὀρθὸ καράβι πῶρχει ἄσπρο σὰν κρῖνον
καὶ τὸ τραγούδι ἀγκίκησε τῶν Σειρήνων

πλιὸ ξέρει τ' ὄνομά σου παρὰ τοῦ αἰθέρα
τ' ἄστρ' ἢ τῆς θάλασσάς μας τὴν κορύφια ξέρα.

Τὴν ἀγορὰ περνᾷς τὴν σὰν τὸ καράβι
καὶ ποὺ σκυμμένοι ἀσκώνουν ὀμάδ' οἱ σκλάβοι

τὰ μάρμαρα, τ' ἀφήνουν νὰ τοὺς πλακώνουν
καὶ τ' ἄδικα οἱ γερόντοι τὰ δικαίωθουν.

Οἱ ἀρχόντοι, ποὺ μποροῦνε δέκα νὰ θρέψουν
ἄλογα, τὴν ὀγνώμη σου νὰ κερδέψουν

δὲν ἠμποροῦν, ἂν πὰ στὸ ψιλὸ σεντόνι,
ὁ ἀγέρας δὲν προφταίνει νὰ τοὺς στεγνώνει...

Στὸ στίχο μέσα νάμπεις, ὦ θεία, γυμνώσου
καθὼς στὸ γαῦρο κῆμα! Τὸν ἔπαινό σου,

ποὺ χύνεται ὡς πεφτάστρι, τότε φτωχαίνει
τῆς ὀμορφιάς σου ὁ πλοῦτος! ὦ! ποὺ ντυμένη

τῆς νιότης σου τὰ ρόδα, στ' ἄσειστο κῆμα
χώρεσες μιὰν ἡμέρα τὸ ἔσχατο κῆμα

κ' οἱ κλάδοι μὲς τὰ χέρια, ποὺ τρεμουλιάζαν,
στὸν ἥλιο τοῦ κορμιοῦ σου τ' ἄνθη τους λιάζαν!

ΤΟ ΣΟΝΝΕΤΟ

Σὰν ἄστρο' ὁ πάγος μὲς τὸ κοκκινέλι
 τρεμολάμπει· μοσκοβολᾷν, κοράλλια
 σγουρά, στὸ δίσκο οἱ φρούλες. Μαῖστράλια
 θυμητικά ξυπνώντας, ἄγουρη Ἑλλη,
 τῆς καρδιᾶς μου τὸ χάριτο καστέλλι
 σαλεύεις· κι' ὦ θαμπωτική μου ντάλια,
 Ρίκα, γελᾷς ὀπίσω ἀπ' τὴ βαντάλια
 καὶ παίζει μὲ τὸν ἥλιο, ὡς χρυσὸ τέλι,
 κοκέττ' Ἀνθή, τοῦ πνέματός σου ἡ χάρι !
 Βλογημένη ὀλωνῶ σας ἡ σκληράδα !
 στῆς ἔμπνευσης τὰ ἠλύσια καβαλάρη
 μὲ πάει, ποῦ τοῦ сонνέτου ἡ βρυσσομάνα
 τρέχει μὲ δεκατέσσερις ἀράδα
 κάνουλες μέλι, γάλα, οὐράνιο μάνα.

Ο Ρ Ε Σ Τ Η Σ

Σέλινα τὰ μαλλιά σου μυρωμένα
 λύσε τα, νὰ φανεῖς, ὡς εἶσαι, ὠραῖος
 καὶ διώξε ἀπὸ τὸ νοῦ σου πιά τὸ χρέος
 τοῦ μεγάλου χρησιμοῦ, μιὰ καὶ κανένα
 τρόπο δὲν ἔχεις ἄλλοι ! Καὶ μ' ἔνα
 χαμόγελο, ἰδὲς πὼς σ' ἔφερ' ἔως
 στ' Ἄργους τὴν πύλη ὁ δρόμος σου ὁ μοιραῖος,
 τὸ σπλάγχο ν' ἀφανίσεις ποῦ σ' ἐγέννα.
 Κανεῖς δὲ σὲ γνωρίζει ἐδῶ· καὶ σὺ ὅμοια
 τὸν ἑαυτό σου ξέχανε τον κι' ἄμε
 στῆς χρυσοῦς πολιτείας τὰ σταυροδρόμια
 καὶ τὸ ἔργο σου, σὰ νάταν ἄλλος, κάμε·
 ἔτσι κι' ἄλλιῶς θὰ πέρνει σε ἀπὸ πίσου
 γιὰ τὸ αἶμα τῆς μητρὸς σου γιὰ ἡ ντροπή σου !

Ο ΕΚΛΕΧΤΟΣ

Τὰ χεῖλια καὶ τὰ νύχια σου τρεῖς δοῦλοι
 νὰ βάφουν μισὴ μέρα κι' ἀπ' τὸ πλάϊ
 τῶν κροτάφων νὰ κáμνουν ν' ἀπολάει
 θᾶμα ὁ βόστρυχος. Κ' ἔβγα μὲ πεδούλι
 χρυσὸ στὴν ἀγορά' (σάν τὸ μεδούλι
 κατακίτρινο τὸ κρασί γελάει,
 ὦ πού σά μῆλο, νιέ, μοσκοβολάει
 ὁ λόγος σου) νὰ πιεῖς ὅθε ἦπιαν οὔλοι :
 ἀπὸ κούπα φτελιᾶς, σημαδεμένη
 ὄλο δοντιές. Καὶ νοιώθοντας τὸ πνεῦμα
 θεῖα λεπτυσμένο ἀπ' τὸ κρασί, δεμένη
 τὴ χαρὰ σου μὲ τοῦ λαοῦ μὴν ἔχεις·
 ἐσύ, περαστικὸς ἐδῶ, μὲ νεῦμα
 σὲ γλῶσσα ν' ἀπαντᾷς, ποῦ δὲν κατέχεις !

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Στ' αὐτιά της τῶν ἀθánατων ἀκόμα
 τὸ ἤχερό λαμπαδιάζει γελοκόπι·
 ᾶ ! τὸ δίχτυ τὸ δολερὸ ὡς ἐκόπη
 τοῦ ζαβολόδη ἀντρός της, ἡ ὄριοκόμα
 ἢ Ἄφροδίτη πετάχτη αἰθεροδόμα
 στῆς Πάφος τὸν ἀφρό !—τὸ λυροκόπι
 τῶν Ἐρώτων, ποῦ δὲν ἀλλάζουν κόποι
 τὰ φτερά τους, ἰλάρωνέ την. Χρῶμα
 κι' ἀχνάρια τῆς ντροπῆς ἀπ' τὴ χιονάτη
 σάρκα ἔσβησαν οἱ Χάρες καὶ μὲ λάδι
 ἀφθαρτο τὴν ἐχρίσανε κι' ὦ ! νά τη,
 πιὸ θεία πηδάει στῆς θάλασσας τ' ἀπλάδι
 καὶ στὸν ἥλιο ποῦ γέρνει οὐρανοφλόγος,
 δὲν τῆς κολλάει οὔτε νερὸ οὔτε λόγος !

ΘΥΜΗΣΗ

Λαφρὰ τῆς μυγδαλιᾶς σειόνταν οἱ κλάδοι,
 ὀλόανθο κῦμα, δῶρο χαρισμένο,
 ἀπ' τοὺς θεοὺς, καὶ χίλιοχωρισμένο
 λαμποκοποῦσε τὸ νερὸ σὰ λάδι.

Καὶ τὸ μικρούλι πρόσωπό σου—ἀγλάδι
 στὴν ὥρα του γλυκὸ καὶ μυρισμένο·
 καὶ τ' ἀχείλι σου εὐώδαε, γυρισμένο
 ροδόφυλλο, τὰ λόγια πὺν ἐκελάδει.

Καὶ στὸ τριζᾶτο πράσινο τριφύλλι
 τῶν ἄσπρω ἀρνιῶν βυθοῦσε τὸ πηλάλημα
 κι' ἀλαργινὸ καὶ γάργαρον ἐφίλει
 τὸν οὐρανὸ τοῦ φλώρου θεῖο τὸ λάλημα
 καὶ τοῦ ἥλιου, σπώντας ἢ φλογάτη ρόδα
 στὴ χιονιάτη κορφῇ, ἔβρεχε ρόδα.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Στὸν θεῖον ἀέρα πὰ στὰ νύχια σείσου
 ὀλόιση σὰν ὀχιά, νὰ πλημμυρίσει
 ἀνθοβολὴ παντοῦ καὶ νὰ μυρίσει,
 ὦ κλῶνε λυγερὸ στὴν ἀνθισί σου !
 Ποὺ ἀληθινὴ δῶ στὴν αἰώνια γῆ Σου
 κάμνεις τὴν ψεύτρα τὴ ζωὴν· ἢ βρούση
 τοῦ θαύματός σου πλήθια ν' ἀναβρούσει,
 ὦ σὰν κλωνάρι ὀλάνθιστο λυγίσου !
 Καὶ πὰ στοῦ στίχου τὸ σκοινί, μὲ τάξη
 πλεγμένο ἀπὸ χρυσάφι καὶ μετάξι,
 ζύγιασμα στέριο τὸ κορμί σου ἄς πάρει
 καὶ μὲ ψιλὴ φωνὴ νὰ κελαηδήσεις,
 τῆς αὐγῆς τὸ ρουμίνι μὲ τῆς δύσης
 τὸ φλογερὸ νὰ ἐνώσεις κεχοιμπάρι !

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΠΑΝΑ

Ἐνθισμένα τὰ κέρατά σου νᾶναι
καὶ νὰ σφιχτογελαῖς πάνω στὴ σκούρη
τὴν πέτρα κορδωμένος. Οἱ ἄξιοι κοῦροι
τῆς Ἀθηνᾶς ἀνάδεται κινᾶνε
κι' ἀντίλαλο χαρᾶς παντοῦ ξυπνᾶνε
ν' ἀδειάσουν μὲ βαθιὲς γουλιές, γιὰ γούρι
τῶν τραγουδιῶν τους, τὸ βαρὺ παγούρι
μαζί σου καὶ στὰ στήθια, ποὺ γυμνά ναι,
τὸ Νόμο νὰ δεχτοῦν ! ὦ μὲ φλοκάτο
μοῦτρο τῶν Ὀλυμπίων σκύλλε δῶ κάτω,
μὰ τῶν Πιερίδων ἦλιε χρυσομίτρα,
ποὺ ξανανιώνεις τὸ χορὸ στὰ γέρα
καὶ κάμνεις τοῦ Ρυθμοῦ ἰσόθεη μήτρα
τὴν καλαμένα, λιόχαρη φλογέρα!

ΠΟΙΗΣΗ

Μὲ νέα ζουμπούλια στὰ μαλλιά (τρεῖς γῦροι)
ἄς δέσουμε, τὴ σκέψη μας δῶ κάτω
καὶ μὲ κρασιοῦ πορφύρα, ἀπὸ μοσχάτο
σταφύλι, ἄς τήνε ντύσουμε. Πρὶν γύρει
κάθε ποτήρι, σπάνιο τζοβαῖρι,
στὴ δίψα μας, ὦ ! ρίχτε του στὸν πάτο
μαργαριτάρι, νὰ φανεῖ τὸ ἀκνᾶτο
κοκκινέλι στῆς φαντασιᾶς τὴν πύρη
πολύτιμο. Κι' ὄλη καημός, ἀερένια
πριγκηπέσσα ἢ Ματαιότης, μὲ κερένια
λευκότη, θὰ φουσήξει ἀπάνω στὰ ὄρμα
μηνίγγια μας κ' ἢ φούχτα της, ποὺ στάει
μυρωδιές, φεγγοβόλα θὰ βαστάει
τοῦ τραγουδιοῦ τὴν πλέον ἀπιαστη φόρμα !

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Στίς κόρδες πλιά τὸ χέρι ἄτρεμο βάζω,
 ὅθε κόσμου πλιὸ ὠραίου ἢ ἐλπίδα βγαίνει,
 κι' ἀπὸ τῶν διθυράμβων τὸ βαγέني,
 ὦ ἀγνή Πολύμνια, στ' ἀσημένιο βάζο,
 πὸν στ' ἄντρο σου μοῦ χάρισες, ἀδειάζω
 θεῖο νέκταρ. Καὶ μὲ τὸν τραγογένη
 θεούλη, πῶχει δάσκαλός μου γένει,
 σταφύλια στὰ μηνίγγια μου ἀραδιάζω.
 Κι' ἄγγιχτοι ἀπὸ καιρὸν ἢ φθόνο ἢ τύχη
 λαμποκοποῦνοι ἔλληνικοί μου στίχοι·
 (τοὺς λιάζει τῆς συγκίνησης ἢ ἀλήθεια.)
 Στίχε, πὸν μὲ τὸ αἷμά μου ματώνω
 τὰ ρόδα τῆς γιρλάντας σου τὰ πλήθια,
 σὺ δίνεις στὴ ζωὴν ἀξία καὶ τόνο !

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΙΛΕΙ

Μέσα στὸ πιὸ καθάριο κεφαλάρι
 τῶν φτερῶν μου τὸ σμάλτο πάω νὰ λούσω
 κοτσίφι ἐγώ· κι' ὅσο βαθιὰ τὸ πλοῦσο
 αἴσθημα γύρεψά το, σὰ φελάρι
 τὸ στίχο μοῦ μετώρισε τὸ λοῦσο
 τῆς ρίμας στὸν ἀφρὸ ψηλά. Καὶ στάρι
 χρυσόπειρο κι' ἀφρᾶτο κρεμαστάρι
 σταφύλι ταγισμένο, ὅμοια θὰ λούσω
 στὸν ἥλιο τὸ λαρύγγι μου. Καὶ ρεῖζια
 γαλάζια κ' εὐωδᾶτα σκουλαρίκια
 κουμαριᾶς τοῦ τραγουδιστῆ θὰ μᾶσω·
 καὶ σφυρίχτρ' ἀσημένια πὸν ἀντηχεῖ του
 τίς ἀρετές, πὸν φλέγουν τὴν ψυχὴ του,
 τὴν ἴδια μου φωνὴ θενὰ θαμιάσω.

ΤΑΝΙΑ

Χειλάκια μισανοίγοντας φλογᾶτα,
 (δαχτυλίδι, πού σ' ὄλα τὸ ταιριάζεις
 τὰ στόματα, βυζαίνοντάς τα,) βγάζεις
 γλωσσίτσα κατακόκκινη, σὰ γάτα,
 τ' ἀπλεράσου χαιράμενη μικρᾶτα,
 πού σὲ κρουστάλλια μέσα τὰ μοιράζεις
 ἄξεθύμαστα κι' ἄσωστα. ὦ ! πού βράζεις
 σὲ πυροσιτῆς γονάτων, ἴσα κράτα
 τὴν κνήμη καὶ δοντάκια, ὡσὰν τὸ ρίζι,
 γελῶντας δεῖχνε· αἰώνιο πορφυρίζει
 τὸ ποίημα τῶν ποδιῶν σου σὲ σκαρπίνι
 μεταξωτὸ κι' ὡς τὴν ψυχὴ βυθοῦνε
 τῶν σφυρῶν σου τὰ δίστιχα κι' ἀνθοῦνε,
 κολλύβρι, πού τὸ φῶς σὲ καταπίνει !

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Κροῦσε ἀψηλὰ μ' ἓνα λιθάρι τὸ χαλκωματένιο
 λεβέτι μου, τ' ὁμόκλινο, μὲ τ' ἀνακουφωτά,
 τὰ σμαλτωμέν' ἀλόγατα, πού χαμηλὰ θωροῦνε,
 νὰ φύγ' ἢ πένθιμη σιωπὴ γιὰ λίγο ἀπὸ κοντά.
 Τῶν Θεῶν τὰ ρόδα τὰ νωπὰ στὸ μέτωπό μου γύρα
 μ' ἀφήναν μέσα στὴν καρδιὰ καὶ κείνους νὰ δεχτῶ,
 μὰ νὰ φανῶ λιγώτερος ἀπ' ὅ,τ' ἢ φαντασιά μου
 μ' ἐπλαθε, τὸ φυλάχτηκα σ' ἔρωτα ἢ σὲ πιετό.
 Καὶ πρὶν τὰ νέα μου γόνατα, πού τὸ μυρόπνοο λάδι
 τὰ λάμπιζ, ἐδῶ πάrouν τὴν αἰώνι' ἀλυσισιὰ
 πὰ στὸ κλινάρι, πού κολλοῦσε ἀπ' τῶν συκῶν τὸ μέλι,
 κομμέν' ἀπ' τὸ πολὺ κουπί δὲν ἔτεντώναν πλιά.
 Κι' ὅταν τὸ δημό ἢ τρίαινα τοῦ λόγου μου ἔδοנוῦσε
 ἢ πρῶτος λαβωνόμουν μπρὸς ἢ μὲ τὴ μέση ὀρθὴ
 πὰ στὸ βαρέλι ἐχόρευα, στὴν κίνηση ἐζητοῦσα
 νὰ σπάω τῆς ματαιότητος τ' ὀλέθριο τὸ σπαθί.
 Κι' αὐτοί μου οἱ στίχοι πρὶν βαθυὰ στὴ γλῶσσι δακρυολογήσουν
 τοὺς τραγουδοῦσα, ὡς χάραξε, μὲ ξέχυντα μαλλιὰ
 κι' ἀπὸ τοὺς ὄμους κρεμαστὸς δυὸ κοριτσιῶν, πού ἐγέραν,
 σάλεμ' ἀνάερον ἔπερνα καὶ πεταχτὰ φιλιά.